

Новаџа
фудболна
тренировка

ДОМИНИК ДЕМЕРС

Иллюстрации Тони Рос

ПРОЗОРЕЦ

2019

Съдържание

Глава 1	7
<i>Предизвикателството на Ивет Пески</i>	
Глава 2	15
<i>Кой иска смалаламиам?</i>	
Глава 3	22
<i>Някой да ме оцупе, моля!</i>	
Глава 4	31
<i>Много те обичам, Анатоле</i>	
Глава 5	36
<i>Известният професор Мартинонини</i>	
Глава 6	41
<i>Подай Попова лъжичка към Мексико</i>	
Глава 7	49
<i>Малко сплинг, моля</i>	
Глава 8	54
<i>Отговорът е в небето</i>	
Глава 9	56
<i>Скакалецки сок за всички</i>	
Глава 10	63
<i>Тайната на госпожица Шарлот</i>	
Глава 11	67
<i>Всемогущ ритник!</i>	
Глава 12	76
<i>Голове и целувки</i>	
Епилог	82

Глава 1

Предизвикателството на Ивет Пески

Когато я видях да се приближава, едва не си плюх на петите. Не бях очаквал това, макар че братовчедката Мари ме беше предупредила: „Ще видиш, Джеръми. Госпожица Шарлот е много... различна“.

Не мислех обаче, че ще е *толкова* различна. Мари не беше споменала, че госпожица Шарлот е тънка и висока като аспержа, че определено не е първа младост и че носи шантави дрехи и огромна шапка, малко като шапка на вещица, само че отгоре беше заоблена, а не островърха.

Нямам нищо против ексцентричността. Проблемът е, че госпожица Шарлот не беше поканена на модно парти. Беше дошла, за да ни спаси. Да ни отърве кожата. Или поне аз така си мислех.

Задачата ѝ беше от ясна по-ясна: да тренира играчите на футболен клуб „Блек Дък Брук“. *Моят клуб*. И на всяка цена трябваше да бием отбора от Блублири Бей в последния

мач от сезона. И като казвам на *всяка цена*, не преувеличавам. И, разбира се, точно в това е проблемът...

Директорката ни, Полет Пески, има близначка на име Ивет Пески, която е директорка на училище „Блубери Бей“. Двете директорки се съревновават още от детската градина – или поне оттогава – и до ден днешен се карат за абсолютно всичко. Този път и двете искат училището им да бъде кръстено на международно известната футболна звезда Тони Брилиант. Сега Тони Брилиант живее в Англия, но е роден между Блек Дък Брук и Блубери Бей.

Нас, учениците, не ни беше грижа. Преименуването на училището нямаше с нищо да промени живота ни. И въпреки това бяхме в пълна безизходица!

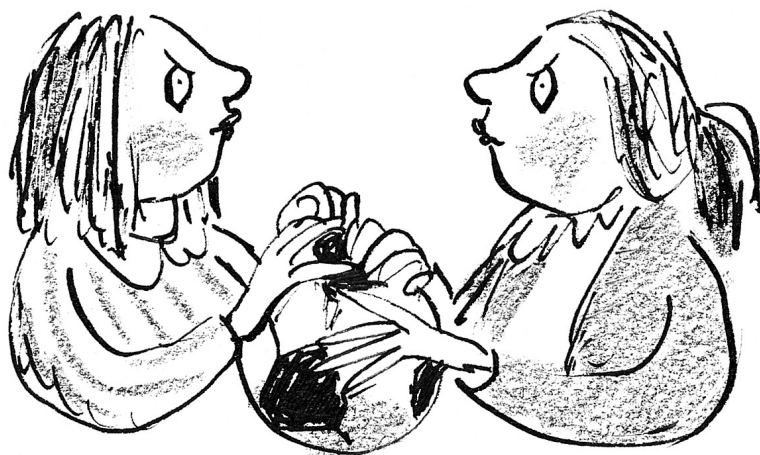
Преди няколко седмици Ивет Пески отпраща на сестра си, нашата директорка, следното предизвикателство: училището, което спечели финалния мач за сезона, ще се нарича училище „Тони Брилиант“. Оттогава насам всеки ден точно в седем и половина чуваме гласа на Полет Пески по високоговорителите в коридорите: „Победата ще е наша! Трябва

да победим!“. Когато чуя това, стомахът ми се свива от ужас.

Противниците ни са си намерили страховит треньор: Реджиналд Робуст, съпруг на Ивет Пески, който е бивш полковник от армията, суперстрог, мегадисциплиниран и поне толкова непоколебим. Би направил всичко, за да победи.

Щом научи, нашият треньор, Ед Кауърд, подаде предизвестие за напускане. И никой не иска да го замести. Страх ги е да се изправят срещу Реджиналд Робуст!

Когато треньорът ни заряза, реших да се обадя на братовчедката Мари. Исках да по-

говоря с някого, на когото имах доверие. Както се случваше не за пръв път, Мари заговори за една много специална госпожица Шарлот, която била променила живота ѝ. И именно тогава измислихме план.

Мари се обади на Полет Пески, преструвайки се на директорка, която може да ѝ препоръча добър треньор по футбол. Братовчедка ми е страхотна актриса. Така прехвалила госпожица Шарлот, че ПП – както наричаме нашата директорка – я наела без дори да се срещне с нея!

Сега ни оставаше само да издирим тази предполагаемо страхотна госпожица Шарлот. Имаше обаче малък проблем: тя нямаше адрес! Мари предложи да ѝ оставим съобщение на местния уебсайт. И проработи! Въпреки че не разбирам точно как. Съобщението ми звучеше кодирано. Помня единствено, че ставаше дума за някаква Гертруд.

Но нищо от това няма значение сега. Важното е, че трябва да се представим добре в последния мач от сезона. Ако не го направим, ще *умрем* от срам. Ако ни разбият, стотици зрители ще ни се смеят. И не само

поддръжниците на другия отбор! Съседите ми, родителите ми, приятелите ми и всички момичета в училище ще гледат как ни побеждават. И това дори не е най-лошото! Най-лошото е, че баща ми ще каже колко е разочарован и ще ми го натяква със седмици, а може би и с години. Това наистина ще е страшно засрамващо.

Мразя футбола по милион причини. Първо, защото *изобщо* не ме бива. Аз съм абсолютно безполезен на игрището. Безнадежден случай, пълна катастрофа. Ако можех да избирам, щях да играя шах, не футбол. Добър съм в стратегиите. Много ме бива да измислям тактики и да предвиждам ходовете на опонента си, а после да ги осуетявам. За мое нещастие, баща ми е луд по футбола и има магазин на име „Спорт Плюс“. Именно той убеди Ед Кауърд да ме вземе в отбора.

Баща ми е виновен, че Фред Фероцио, най-добрият играч в отбора ни и голям таралеж в гащите, постоянно ме обсипва с обиди. В какво е най-добър той? Да крещи с цяло гърло пред всички момичета: „Джеръми Катастрофата!“.

Вчера, когато Фред видя госпожица Шарлот да влиза в гимнастическия салон, дори за миг не си помисли, че тя може да е новият ни треньор. Съотборниците ни също. Те цяла седмица ме бяха разпитвали за мистериозната госпожица Шарлот и нямаха търпение да я видят. Беше ли играла в топ лигата? Беше ли тренирала известен отбор?

Не знаех какво да кажа. Братовчедка ми беше убедена, че бившата ѝ учителка е идеална за работата, най-добрият избор на планетата, но не ми беше обяснила защо. Бях готов да си измисля някакво оправдание, когато странната дама се спря пред нас. Нима можеше *тази* жена, висока и слаба като тръстика, с чудата грамаданска шапка, да е новият ни треньор?

Стомахът ми се сви на топка.

А тя просто се усмихваше и ни гледаше спокойно със сините си, засмени очи. Няколко секунди ние само седяхме и я зяпахме, а после Прити, най-бързият играч от отбора ни и най-вежливият, я попита:

– Можем ли да ви помогнем?

Пръчката праз отговори:

– О, не, аз дойдох, за да помогна на *вас!*

След това направи един доста смешен пирует, последван от реверанс, каквито правят във филмите, когато поздравяват крал или кралица. Сетне оповести:

– Аз съм госпожица Шарлот, новата ви треньорка!

Десет чифта очи се обърнаха към мен, хвърляйки мълнии. Стори ми се, не на шега, че съотборниците ми биха предпочели страховитата ПП, директорката на училището, да тренира отбора. Бях сигурен, че всеки момент ще ми се нахвърлят и ще ме разкъсат на парчета, когато госпожица Шарлот обяви:

– Днес ще се упражняваме да губим.

Да, точно това каза! Съотборниците ми бяха толкова шашардисани, че забравиха за намерението си да ме направят на пихтия. Останами без думи, те можеха единствено да се ослушват за следващите ѝ думи.

